

Внезапно подозрение ме опари. Може би, въ-
тоя мигъ щѣхъ да кажа нѣщо. Чувствувахъ думитѣ
на устнитѣ си. Той не ме остави. Скочи отъ креслото
и, като разпери ржце, изписка :

— Напраздно отишли. Чувате ли ?

Неговиятъ гласъ и замахъ тоя пжтъ ми по-
действуваха съ вковаваща сила. Азъ се отдръпнахъ.
И видѣхъ. Отново. Съ изплашенитѣ си очи. Съ моитѣ
въ ужасъ разширени зеници : една глава съ кжси,
руси коси, люлѣща се въ пространството, и ржце,
които се чупѣха въ жгли и джги подъ нея.

Смѣхътъ ме опомни. Той се смѣеше. Бѣше се
приближилъ плътно до менъ и се смѣеше :

— Уплашихъ ли ви ? Нищо. Това е на добре.

— Вѣнъ ! Вѣнъ ! — изкрѣскахъ азъ, не въ себе
си и политнахъ къмъ него.

Но не издържахъ. Бѣсътъ ми премина бързо
въ припадкъ отъ плачъ и азъ паднахъ на дивана.

Тоя човѣкъ дойде когато най-болно изжи-
вѣвахъ съмненията въ смисъла на своитѣ дѣла
като писателъ, като човѣкъ. И сега азъ забравихъ
всичко, било и не било, за да пропѣлзи отново предъ
очитѣ ми онова фатално мастилено петно и да се
сгърча отново въ лапитѣ на страшното, що то ми
навѣваше. Въ стаята настана тишина, срѣдъ която
чувахъ само своето ридание. Нѣколко мига. Следъ
това — кроткъ, приятелски гласъ, мой или чуждъ,
зашепна до менъ :

— Амбиции ! Славолюбие ! Остави, остави ! Кой
си ти ? Що си ? Откъде тая смѣлостъ да мислишь,